

[Hartvig Frisch.]

være Anledning for hende til at gøre Erstatningskrav gældende, idet der synes at foreligge et af de gudskelov forholdsvis sjældne Tilfælde, hvor urigtige Oplysninger, som vi havde modtaget, har givet Anledning til en meget beklagelig Fejltagelse. Jeg vil gerne fortælle Dem personligt i Egenskab af Rigsdagsmand og Interpellant i Sagen, hvad der foreligger om hende, men der kan ikke gives Oplysning til Fru Gram uden gennem den Myndighed, der skal tage Stilling til Sagen. Det ligger saaledes, at det var oplyst for os, at Fru Gram skulde være passivt Medlem af Schalburgkorpset og formentlig Stikker, og at hun havde modtaget Udbetaling af Penge flere Gange fra Tyskerne. Det ser nu ud til, at de Penge, hun har modtaget, skyldes hendes Søns Tjeneste hos Tyskerne, og at der altsaa ikke er Grund til at lægge hende til Last noget i den Henseende. Det har vist sig, at hendes Tilhørighed til Schalburgkorpset skyldes Misforstaaelse af en maskinskrevne Liste, der har foreligget fra et af de Organer, hvorfra jeg i sin Tid fik Oplysninger, og vel at mærke et Organ, der var meget omhyggeligt med Sorteringen af sine Oplysninger. Hvem denne Kilde var, vil og kan jeg ikke opgive.“

Jeg har meddelt dette Svar dels for at gøre mit til, at denne Kvinde maa blive renset, dels for at pege paa det principielle. Der maa efter min Mening skabes en uafhængig Instans, som kan afgøre, hvem der skal have Adgang til Kartoteket, og hvem ikke. Den nuværende Praksis med Organisationers Ret til at spørge rummer alt for store Muligheder baade for Vilkaarlighed og for Misbrug.

Jeg vil saa vende mig til det andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet vedrørende de uskyldigt dræbte, der naturligvis er endnu langt vanskeligere; men en eller anden Løsning er nødvendig, hvis ikke de Paarørende, der anraaber om Svar, skal føle sig helt stødt ud af Samfundet. Den tidligere Justitsminister har meddelt Tinget; at jeg til ham har overgivet en Liste over saadanne Tilfælde. Jeg skal ikke yderligere trænge paa, selv om jeg kunde have en personlig Tilskyndelse deraf, at efterhaanden ethvert Selvmord i Danmark bliver lagt mig til Last. Men der er kun eet Tilfælde, jeg synes at jeg i Dag har Pligt til at berøre, nemlig vedrørende den 17-aarige Dreng Leif Faigh, Søn af Tjener A. Faigh, Aabyhøj, der blev fundet skudt den 21. April 1945 paa Eugen Warmingsvej. Herom fandtes der i „Folkeviljen“ — det illegale

Blad — for Maj 1945, Nr. 20, Side 7, under Overskriften „Byvagtens Mordere likvide-ret“ følgende Notits:

„Den unge Leif Faigh, Silkeborgvej, Aabyhøj, som blev fundet skudt paa Eugen Warmingsvej, var Stikker og skal sammen med den ligeledes likviderede Stikker Kaj Berthelsen, Rønde, have medvirket ved Attentatet paa de to Byvagter, der blev skudt paa Immervad i Aarhus.“

Det har nu senere vist sig, hvem der virkelig forøvede Attentatet paa Byvakterne, og her citerer jeg — atter med den højtærede Formands Tilladelse — efter Aarhus' „Demokraten“ for den 12. September i Aar:

„Kriminalbetjent Svend Petersen og H. O. Petersen, Teknisk Afdeling, var i Gaar i København for at foretage Afhøring af 3 allierede Fanger, den 32-aarige Ove Charles Petersen, den 27-aarige Aksel Jørgensen og den 40-aarige Alexander Bernhard Marx. Over for de to Betjente tilstod de tre Banditter, at det var dem, der havde dræbt Byvagt Ravnholt Nielsen samt forsøgt at dræbe Byvagt Erik Petersen, der trods de mange livsfarlige Skud, han havde faaet i Hovedet, alligevel kom over det.“

Naar det nu altsaa er Tilfældet, naar de virkelige Forbrydere er fundet, saa maa Faderen til Leif Faigh have Ret til at faa sin Søns Minde renset. Lad saa gaa med, at Vejen hertil skal gaa over denne Talerstol — den højtærede Justitsminister kunde maaske ogsaa i oplagte Tilfælde benytte samme Vej —, for ingen af os bør sigte til at rejse Anklager mod Mænd, der har handlet i sin Tid under en tung Pligt og af og til har maattet fejle. Men i Retfærdighedens Navn og af Hensyn til de uskyldige Ofres ulykkelige Paarørende maa Sandheden siges, naar denne er aabenbar, og efter „Demokraten“s Meddelelse om Tilstaaelsen maa dette gælde Drengen Leif Faigh.

Jeg vender mig saa til Slut til en mere almindelig politisk Betragtning, og den, der har provokeret mig frem hertil, er det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, som viste mig den Ære at minde om vort hyggelige Samvær under Valgkampen ved Mødet i Rødby. Det var et Møde, der i øvrigt havde en vis ejendommelig Interesse deri, at det ærede Medlem, den daværende Minister Aksel Larsen, der udtalte, at Kommunisterne var parate til at gaa op i Socialdemokratiet, naar der gaves demokratiske Garantier inden for Rammerne. Jeg tror, det ærede Medlem